

Üner gegn Hollandi

Dómur frá 5. júlí 2005

Mál nr. 46410/99

8. gr. Friðhelgi einkalífs og fjölskyldu

Bröttvísun úr landi. Endurkom ubann.

1. Málsatvik

Kærandi, Ziya Üner er tyrkneskur ríkisborgari, fæddur 1969 og býr í Tyrklandi. Kærandi kom til Tyrklands ásamt móður sinni og bróður árið 1981 þegar hann var 12 ára en faðir hans bjó þar fyrir. Fékk hann í fyrstu tímabundið dvalarleyfi til eins árs í senn en árið 1988 fékk hann búsetuleyfi. Á milli árunna 1989 og 1992 var kærandi sakfelldur fyrir brot gegn almannafriði og tvisvar fyrir ofbeldisbrot.

Sumarið 1991 hóf kærandi sambúð með hollenskri konu og eignuðust þau son sem fæddur var 4. febrúar 1992. Í nóvember 1992 flutti kærandi út en hélt nánú sambandi við bæði son sinn og kærustu. Kærandi var sakfelldur fyrir manndráp og líkamsárás þann 21. janúar 1994 og dæmdur í 7 ára fangelsi. Kærasta hans og sonur heimsóttu hann í fangelsið a.m.k. vikulega og iðulega oft. Párið eignaðist annan son þann 26. júní 1996 og hittust þeir feðgar einnig vikulega. Báðir synir kæranda hafa hollenskan ríkisborgararétt. Hvorki kærasta kæranda né synir hans tala tyrknesku.

Með ákvörðun aðstoðardómsmálaráðherra þann 30. janúar 1997 var búsetuleyfi kæranda afturkallað og honum vísað úr landi vegna sakfellingarinnar 21. janúar 1994. Endurkomubann gildi til 10 ára. Ákvörðunin var staðfest fyrir dómi. Var kærandi fluttur til Tyrklands þann 11. febrúar 1998. Þrátt fyrir það sneri hann aftur til Hollands skömmu síðar og var fluttur á ný til Tyrklands þann 4. júní 1998. Kærandi fór fram á afturköllun endurkomubannsins, en án árangurs.

2. Meðferð málsins hjá Mannréttindadómstólnum

Kæran

Kærandi taldi að réttur hans til friðhelgi einkalífs og fjölskyldu hefði verið takmarkaður þegar búsetuleyfi hans var afturkallað og á hann sett 10 ára endurkomubann. Með þessu hefði hann verið skilinn frá fjölskyldu sinni sem væru hollenskir ríkisborgarar. Taldi hann að ekki væri hægt að ætlast til að þau fylgdu honum til Tyrklands.

Niðurstaða

Dómstóllinn taldi bröttvísun kæranda og endurkomubannið hafa takmarkað rétt hans til friðhelgi einkalífs og fjölskyldu. Takmörkunin hefði hins vegar verið í samræmi við hollensk lög og framkvæmd í lögmætu markmiði, þ.e. vegna almannaeilla og til að firra glundroða og glæpum.

Hvað varðaði nauðsyn ákvarðananna í lýðræðislegu þjóðfélagi taldi dómstóllinn engan vafa leika á því að þau afbrot sem kærandi var sakfelldur fyrir árið 1994 væru sérstaklega alvarleg ofbeldisbrot eins og endurspegladist í refsingunni sem kæranda var gert að sæta. Þá væri sá dómur ekki fyrsti refsidómur kæranda því hann hefði árið 1989, aðeins 8 árum eftir að hann fluttist til Hollands, verið sakfelldur fyrir brot gegn allsherjarreglu. Einnig hefði hann árið 1992 verið sakfelldur fyrir ofbeldisbrot. Með hliðsjón af þessu taldi dómstóllinn að lögmætur grundvöllur hefði verið fyrir því að telja af kæranda stafa ógn gegn allsherjarreglu og almannaeill. Dómstóllinn taldi einnig háttsemi kæranda eftir brot hans gefa aukið tilefni til að ætla að af honum stafaði hætta, enda hefði hann virt að vettugi endurkomubann sitt og reglur um innflytjendur með því að snúa aftur til Hollands fljótlega eftir að honum var vísað úr landi.

Kærandi hafði búið löglega í Hollandi í 16 ár þegar ákvörðun um bröttvísun hans og endurkomubann var tekin og hafði búið í landinu frá tiltölulega ungum aldri. Nánustu ættingjar hans höfðu enn fremur búið í Hollandi um lengri tíma. Þrátt fyrir þetta benti dómstóllinn á að fjölskyldubönd á milli fullorðinna einstaklinga féllu ekki fortakslaust undir vernd 8. gr. sáttmálans. Þá var dómstóllinn enn fremur ekki sannfærður um að tengsl kæranda við það land sem hann dvaldi í fyrstu 12 ár ævi sinnar, þ.e. Tyrkland, hefðu rofnað með þeim hætti að honum væri ekki fært að setjast

þar að. Þá féllst dómstóllinn ekki á þá málsástæðu kæranda að hann talaði litla eða enga tyrknesku og leit í því sambandi til þess að hann naut aðstoðar túlks við meðferð máls síns fyrir nefnd um málefni útlendinga. Þótt flutningur kærustu kæranda og sona þeirra til Tyrklands kynni að fela í sér vissa félagslega erfiðleika fyrir þau taldi dómstóllinn það ekki fela í sér óyffirstíganlega hindrun fyrir flutningi fjölskyldunnar til Tyrklands. Þá tók dómstóllinn fram að þegar brottvísun kæranda varð endanleg hefðu börn hans enn verið mjög ung að aldri, eins og hálfis árs og sex ára. Væru þau því á aðlögunarhæfum aldri. Þá leit dómstóllinn einnig til þess að einungis annað barnanna hefði búið með kæranda í stuttan tíma þegar það var sex mánaða gamalt. Ákvæði kærasta kæranda að búa áfram í Hollandi væri því ekki um að ræða eins mikla röskun á fjölskyldulífi þeirra eins og ef fjölskyldan hefði búið saman um mun lengri tíma. Loks leit dómstóllinn til þess að endurkomubannið var tímabundið.

Að öllu þessu virtu taldi dómstóllinn Holland hafa vegið hagsmuni kæranda annars vegar og þá hagsmuni ríkisins, hins vegar, að firra glundroða og glæpum, í samræmi við kröfur um meðalhóf. Ríkið hefði því ekki brotið gegn 8. gr. sáttmálans.

Tveir dómarar skiluðu séráliti.

Dóminum hefur verið vísað til yfirdeildar.